

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/301/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511210713
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1511210713.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: J. W., M.. XX.X. XXXX, Q. Q., Q. XX, zast. advokátom: JUDr. Dušanom Mikulášom, AK Bratislava, Nejedlého 12, proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o zaplatenie náhrady škody 586,94 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 10C 249/2011-77 zo dňa 13. novembra 2013, v spojení s opravným uznesením č.k. 10C 249/2014-105 zo dňa 11. marca 2014 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 10 C 249/2011-105 zo dňa 11. marca 2014 zmeňuje tak, že žalobu zamietá.
Žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením č.k. 10C 249/2014-105 zo dňa 11. marca 2014 / týmto uznesením bol opravený v zmysle § 164 O.s.p. nesprávny dátum vyhlásenia rozsudku / súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 586,94 € a trovy konania v sume 228,35 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s poukazom na ust. § 3 ods. 1 písm. a) a d); § 6 ods. 1, 2; § 9 ods. 1,2; § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a s poukazom na odôvodnenie predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu sp.zn. 9Co 71/2012, v ktorom vyslovil právny záver, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia, vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania a to skončilo oslobodením žalobcu spod obžaloby. Z dôvodu, že bol preukázaný prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti, teda nezákonné rozhodnutie žalovaného (vznesenie obvinenia), vydané v rozpore s právnym poriadkom, súd prvej inštancie skúmal ďalšie predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu a zaoberal sa výškou uplatnenej náhrady škody, ktorá predstavovala odmenu za právnu pomoc. Advokát vyfakturoval žalobcovi faktúrou zo dňa 21.02.2011 odmenu za úkony právnej pomoci v celkovej sume 586,94 €, podľa vyhlášky 655/2004 Zb. v platnom znení §12 ods. 3 písm. b) a to: príprava a prevzatie právneho zastúpenia (§ 14 ods. 1 písm. a, vyhlášky) - 90,17 € + režijný paušál 7,21 €; účasť na konaní o dohode o vine a treste 23.9.2010 - 90,17 € + režijný paušál 7,21 €; odpor proti Trestnému rozkazu - 90,17 € + režijný paušál 7,21 €; účasť na hlavnom pojednávaní. 23.11.2010 - 90,17 € + režijný paušál 7,21 €; odvolanie proti rozsudku - 90,17 € + režijný paušál 7,21 €; účasť na verejnom zasadnutí na Krajskom súde - 92,63 € + režijný paušál 7,41 €. Žalobca túto odmenu advokáta vyplatil dňa 27.10.2010 v sume 400,- € a dňa 21.02.2011 v sume 200,- €, čím mu vznikla škoda priamo súvisiaca s trestným konaním a nezákonným rozhodnutím s poukazom na ustálenú judikatúru a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 1Cdo 64/2008, 4Cdo 183/2009 a 4 M Cdo 15/2009. Súd prvej inštancie mal za preukázaný i ďalší predpoklad pre priznanie náhrady škody a to príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím, pretože ak by vec bola dôkladne prešetrená a nebolo by vznesené voči žalobcovi obvinenie, nebola by škoda vznikla v súvislosti s vykonanými právnymi úkonmi advokáta žalobcovi v trestnom konaní. O náhrade trov konania rozhodol

podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalobcovi ktorý bol v konaní úspešný priznal právo na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Zb. v sume 228,35 €.

2. Rozsudok odvolaním v zákonom stanovenej lehote napadol žalovaný, vytýkajúc súdu prvej inštancie, že sa dôsledne neriadil ust. § 4 ods. 1 písm. b) a f) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uviedol, že súd prvej inštancie ustálil, že oprávnený nárok je založený na existencii nezákonného rozhodnutia uznesení o vznesení obvinenia. Pokiaľ súd označil toto rozhodnutie za rozhodnutie žalovaného pochybil, pretože jednoznačne tu ide o rozhodnutie policajta, čo napokon konštatuje aj citáciou, že sa jedná o uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave zo dňa 14. 09. 2006, za existenciu ktorého zodpovedá Ministerstvo vnútra SR. Jeho príslušnosť v danej veci zastupovať štát by bola vylúčená len vtedy, ak by vychádzajúc zo znenia § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 v danej veci prokurátor súčasne zamietol sťažnosť smerujúcu proti vyššie citovanému uzneseniu a následne by v tejto trestnej veci podal obžalobu. V danej trestnej veci však prokurátor sťažnosť nezamietol a podal len obžalobu, nešlo teda ku kumulatívne splneniu podmienok, v dôsledku čoho ostala zachovaná povinnosť Ministerstva vnútra SR zastupovať Slovenskú republiku ako žalovaného a súčasne povinnosť súdu v zmysle § 21 ods. 4 veta prvá O.s.p., viesť toto konanie zo Slovenskou republikou zastúpenou Ministerstvom vnútra SR. Ďalším pochybením je, že súd prvej inštancie ignoroval skutočnosť, že žalobca nepodal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, čo tvorí prekážku úspešnosti v zmysle § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sa snažil žalobcovu procesnú pasivitu nahrádzať vlastnými úvahami a ignoroval preukázanú absenciu aktívnej legitímácie a neuviedol prečo na túto zásadnú okolnosť neprihliadol v dôsledku čoho sa stal rozsudok nepreskúmateľným a arbitrárnym a preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v plnom rozsahu zamietol.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a žiada ho potvrdiť, priznať náhradu trov odvolacieho konania. Zdôraznil, že súd prvej inštancie sa riadil právnym názorom krajského súdu, ktorý je pre neho záväzný a v rozhodnutí definoval, ktorým smerom sa bude musieť súd prvej inštancie pri dokazovaní uberať, čo súd prvej inštancie aj dodržal.

4. V písomnom vyjadrení žalovaného k vyjadreniu žalobcu zotrval žalovaný na svojich odvolacích dôvodoch, zdôrazňujúc, že žalobca sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal v dôsledku čoho nie sú preukázané splnené podmienky určené v § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. a zotrval na tvrdení že žalovaným by mala byť Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom vnútra SR s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod I zák. č. 514/2003 Z.z., trvajúc na tom, aby sa odvolací súd vysporiadal s tým, ktorý orgán má vo veci v mene štátu konať, keď na danú vec nie je aplikovateľné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015.

5. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu (výrok vo veci samej a výrok o trovách konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, keďže súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávny právny záver.

7. Žalovaný prioritne žiada, aby sa odvolací súd vysporiadal s tým, ktorý orgán má vo veci v mene štátu konať, keď na danú vec nie je aplikovateľné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, keďže nie sú splnené kumulatívne podmienky že v danej veci prokurátor súčasne zamietol sťažnosť smerujúcu proti vyššie citovanému uzneseniu a následne by v tejto trestnej veci podal obžalobu. Práve v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, ktoré podľa názoru žalovaného nie je aplikovateľné na spornú vec dovolací súd ustálil, že ..“ pre určenie príslušného orgánu konajúceho v mene štátu bolo do 31. decembra 2012 rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, bol príslušný ten z nich, ktorý vo veci začal konať prvý. Podľa dovolacieho súdu, ale tento stav trval len do 31. decembra 2012, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý zákon zmenil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/ (ktoré určoval MV SR ako orgán konajúci v mene štátu v prípadoch, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru) tak, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu MV SR, ak v

trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Nové ustanovenie teda určuje Ministerstvo SR za orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak sú kumulatívne (pozri spojku „a“) splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. V ostatných prípadoch vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR (§ 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z.). Žalobca požiadaval žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré doručil Generálnej prokuratúre SR dňa 22.03.2011 preto do 31.12.2012 bol orgánom konajúcim v mene štátu Generálna prokuratúra SR. Od 1.1.2013 bola orgánom konajúcim v mene štátu aj naďalej Generálna prokuratúra SR, keďže neboli splnené vyššie uvedené kumulatívne podmienky aby ako orgán konajúci v mene štátu bol Ministerstvo vnútra SR, preto námietka žalovaného v tomto smer nie je dôvodná.

8. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

9. Podľa § 6 ods. 2 cit. zákona právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

10. Z hľadiska skutkového stavu bolo v posudzovanej právnej veci súdom prvej inštancie zistené (správnosť skutkového zistenia v tomto smere odvolateľ nenapadá), že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V podal na žalobcu obžalobu pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na podklade ktorej Okresný súd Bratislava V v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2T 149/2010 vydal trestný rozkaz dňa 14.10.2010, ktorým uznal žalobcu vinného pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. V dôsledku podaného odporu voči trestnému rozkazu bol žalobca opätovne rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 2T 149/10 zo dňa 23.11.2010 uznaný za vinného a odsúdený k zaplateniu peňažného trestu. Po podaní odvolania proti tomuto rozsudku Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3To 5/2011 zo dňa 05.02.2011 žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. V trestnom konaní bol žalobca od 21.09.2010 zastúpený advokátom JUDr. Dušanom Mikulášom, ktorému žalobca preukázateľne (č. l. 30.) zaplatil trovy právneho zastúpenia v sume 586,94 €.

10.1. V poradí prvom rozhodnutí súd prvej inštancie zamietol žalobu s odôvodnením, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaný konal v rozpore so zákonom pri vznesení obžaloby voči žalobcovi, ani nepreukázal, že by niektoré rozhodnutie vydané v trestnom konaní bolo zrušené pre nezákonnosť a to napriek tomu, že Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom oslobodil žalobcu spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. V dôsledku žalobcom podaného odvolania Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením zo dňa 25. júla 2013 sp.zn. 9 Co 71/2012 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, keďže prijatý právny záver súdu prvej inštancie nezohľadňoval ustálenú súdnu prax (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 64/2008, 4 Cdo 183/2009 a 4 M Cdo 15/2009) z hľadiska systematického výkladu, objasňujúceho obsah právnej normy § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami, a to že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, t.j. podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo, vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a je nutné toto uznesenie považovať za rozhodnutie spĺňajúce charakter uznesenia nezákonného podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., za ktoré žalobcovi patrí náhrada škody.

10.2. Po vrátení veci odvolacím súdom však vyšla v konaní pred súdom prvej inštancie najavo nová skutočnosť a to, že žalobca nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok (sťažnosť), keďže o tejto možnosti nevedel, a to napriek tomu, že uznesenie o vznesení obvinenia ČVS:ORP-728/1-OVK-B5-2006 zo dňa 14.09. 2006 obsahovalo riadne poučenie o možnosti podať opravný prostriedok. V dôsledku tejto novej skutočnosti došlo ku zmene skutkového stavu, preto súd prvej inštancie už nebol viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu v uznesení zo dňa 25. júla 2013 sp.zn. 9 Co 71/2012 a bolo potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že poškodený nepodal

proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov a nepreukázal, že splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, keďže ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

10.3. Výkladom pojmu „prípady hodné osobitného zreteľa“ podľa vyššie citovaného ustanovenia sa najvyšší súd už zaoberal vo svojom uznesení z 29. apríla 2010 sp.zn.

5 Cdo 171/2009 a uviedol nasledovné : „Potrebné je uviesť aj to, že zákonodarca v ustanovení vety druhej § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov len všeobecne definoval prípady výnimky zo splnenia povinnosti podania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu v prípadoch hodných osobitného zreteľa. To, čo treba chápať pod pojmom: „prípady hodné osobitného zreteľa“ ponechal v každej konkrétnej veci

na posúdenie orgánu, ktorý rozhoduje o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Vo všeobecnosti však možno ustáliť, že by sa malo jednať o prípady, keď nepodanie riadneho opravného prostriedku bolo spôsobené skutkovým alebo právnym stavom, ktorý vylučoval alebo znemožňoval jeho podanie. Malo by sa jednať o okolnosti

na strane účastníka (napr. náhla nevyhnutná hospitalizácia v zdravotníckom zariadení, obmedzenie alebo strata procesnej spôsobilosti a pod.) alebo na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal (nesprávne poučenie o možnosti podania opravného prostriedku, diskriminácia a pod.)“. S poukazom na tieto závery najvyššieho súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje aj v prejednávanej veci, je zrejmé, že žalobca neuviedol žiadne subjektívne okolnosti na svojej strane a ani také objektívne skutočnosti na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal, ktoré by boli dôvodom zakladajúcim aplikáciu výnimky druhej vety ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Postavenie prokurátora v trestnom konaní a jemu zverená zodpovednosť za dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní vrátane možnosti zrušiť nezákonné rozhodnutie policajta, nemá bez ďalšieho žiaden význam ani vplyv na splnenie podmienky priznania náhrady škody voči štátu vyplývajúcej z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Zákonodarca v tomto ustanovení podmienil priznanie náhrady škody poškodenému voči štátu výslovne splnením povinnosti zo strany poškodeného spočívajúcej vo využití riadnych opravných prostriedkov proti nezákonnému rozhodnutiu. Ide o určitý druh prevenčnej povinnosti kladenej zákonom č. 514/2003 Z.z. na poškodeného vychádzajúci zo zásady „právo patrí bdelym, pozorným, ostražitým, bedlivým,“ - „nech si každý chráni svoje práva“ („vigilantibus iura scripta sunt“) ovládajúcej súkromné právo. Jej zmyslom je, aby poškodený vlastným aktívnym konaním zabránil vzniku škody alebo aspoň zredukoval jej rozsah tým, že nezákonné rozhodnutie bude na podklade jeho opravného prostriedku podrobené prieskumu zákonnosti a prípadne zrušené príslušným orgánom v čo najskoršom možnom štádiu konania. V tomto smere pritom nie je rozhodujúce, či takýto opravný prostriedok aj bude úspešný, dôležité je len to, že poškodený využil možnosti dané mu procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie svojich práv. Keďže zákon v tomto smere neprípúšťa žiadne výnimky, uvedené platí aj pre nezákonné rozhodnutia vydané v trestnom konaní, a to aj vo fáze prípravného konania. Splnenie tejto povinnosti poškodený nemôže prenášať na prokurátora a napokon už podaním sťažnosti proti vznesenému obvineniu od počiatku deklaruje svoju nevinu a nezákonnosť rozhodnutia. Opačný výklad by v podstate znamenal, že táto povinnosť sa neuplatní, pokiaľ v konaní vystupuje dozorujúci orgán štátu s kompetenciou zrušiť nezákonné rozhodnutie, čo však nezodpovedá zákonnému zneniu. Rovnako by to tiež znamenalo absolútnu pasivitu poškodeného, ktorý napriek tomu, že mal zákonnú možnosť ovplyvniť rozsah škody, túto nevyužil a preniesol ju na iný subjekt s odlišnými úlohami a záujmami v konaní. Súčasne by to viedlo k obchádzaniu základného procesného inštitútu, ktorým riadne opravné prostriedky sú a ktoré sú zákonom priamo určené k náprave nezákonností, ktorých sa poškodený podľa zákona č. 514/2003 Z.z. dovoľáva a z ktorých svoj nárok na náhradu škody odvodzuje.

10.4. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je teda zrejmé, že súd prvej inštancie uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi posudzoval iba z hľadiska jeho zákonnosti, resp. nezákonnosti v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona v intenciách zrušujúceho uznesenia a nezohľadnil novú dôležitú skutočnosť zistenú na pojednávaní konanom dňa 13.11. 2013, že žalobca nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia ČVS:ORP-728/1-OVK-B5-2006 zo dňa 14.09. 2006 riadny opravný prostriedok (sťažnosť), v dôsledku čoho nesprávne vec právne posúdil, keďže nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej v dôsledku tohto rozhodnutia, neposúdil aj z hľadiska ust. § 6 ods. 2 cit. zákona, ktoré ustanovenie priznanie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podmieňuje podaním riadneho opravného prostriedku poškodeným proti nezákonnému rozhodnutiu.

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď bez zreteľa na ust. § 6 ods. 2 O.s.p. priznal žalobcovi náhradu škody vzniknutej mu vynaložením nákladov na obhajobu v súvislosti s trestným stíhaním napriek tomu, že žalobca nepodal riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o vznesení obvinenia, preto mu v zmysle citovaného ustanovenia právo na náhradu škody spočívajúcej v nákladoch na obhajcu v trestnom konaní nemožno priznať, čo viedlo odvolací súd

k tomu, aby rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 O.s.p. zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1,2, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného vyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol, mal žalovaný v konaní plný úspech a vznikol mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).